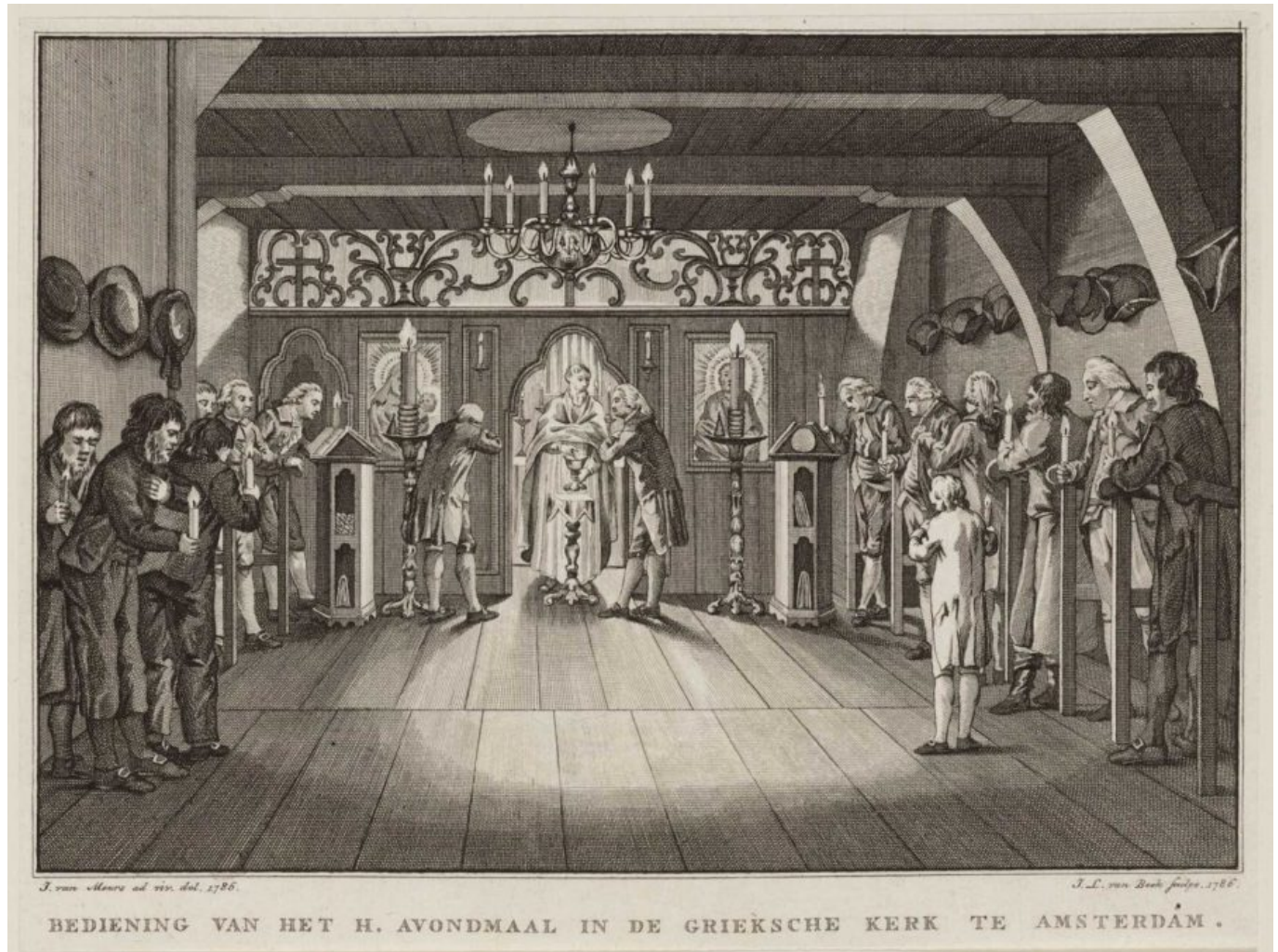


Η Ιστορία της Ορθόδοξης Παρουσίας στις “Κάτω Χώρες”

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)



Υπάρχει ιδιαίτερη σχέση μεταξύ Όρθοδοξίας κατά την Βυζαντινήν εποχήν καὶ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἐν Valkhof τοῦ Nijmegen. Ἡ Βυζαντινὴ Πριγκήπισσα Θεοφανώ, ἡ ὁποία ἐνυμφεύθη τὸν Γερμανὸν Αὐτοκράτορα Ὅθωνα Β΄, ἀπεβίωσεν ἐκεῖ κατὰ τὸ ἔτος 991. Οἱ ἱστορικοὶ θεωροῦν ὅτι τὸ ὀκταγωνικὸν σχῆμα τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἔχει ἄμεσον σύνδεσιν μὲ τὴν βυζαντινὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν, τὴν ὁποίαν μετέφερεν ἡ πριγκήπισσα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὑπάρχει σήμερον εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὀρθόδοξος ἐνορία ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοφανώ.

Οἱ Βυζαντινοὶ εἰς τὴν πόλιν Bruges κατὰ τὴν χρυσήν εποχήν της.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ πόλις τῆς Bruges, ὡς κέντρον ἐμπορίου, ἐγνώρισε τὴν

μεγαλυτέραν ἄνθησίν της κατὰ τὰ ἔτη ἀπὸ 1280 ἕως 1480. Κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα διέμενον εἰς τὴν Bruges ξένοι ἔμποροι, καθὼς καὶ μία ἐταιρεία ἐπεξεργασίας γούνας συχνὰ μὲ τὰς ἰδικὰς των ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας. Διὰ τοῦτο ἡ Bruges κατέστη εἷς ἐκ τῶν σημαντικωτέρων κέντρων καὶ κόμβων ἐμπορίου μεταξὺ Βορρᾶ καὶ Νότου τῆς Εὐρώπης. Ἡ πλατεία τοῦ Χρηματιστηρίου ἀπετέλει τὸ ἐμπορικὸν καὶ οἰκονομικὸν κέντρον τῆς πόλεως, ὅπου καὶ ἀνεπτύχθη τὸ πρῶτον χρηματιστήριον συναλλαγῶν. Ἐκαστον κράτος εἶχε ἐκεῖ τὸν ἰδικόν του οἶκον καὶ ἀποθήκας : οἱ Ἑνετοὶ ἔμποροι, τῆς Φλωρεντίας, Γενουάται, Καστιλιανοί, Ἰσπανοί, Πορτογάλοι, Σκωτσέζοι καὶ Βόρειοι Γερμανοί. Οἱ Ἀνατολίται καὶ οἱ ἔμποροι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνης δὲν ἔλειπον ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡ Bruges ἐπίσης ἀνεπτύχθη ὡς διεθνὲς κέντρον τέχνης. Χάρις εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Βουργουνδίας ὑπῆρχον ἐπαφαί μὲ ταξειδιῶτας ὅλων τῶν περιοχῶν τῆς Εὐρώπης.

Οἱ πρῶτοι Ἕλληνες τῆς Ὀλλανδίας ἦσαν ἔμποροι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἱ ὅποιοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Bruges καὶ ἵδρυσαν ἐμπορικὰ καταστήματα. Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Adriaan Baltyn (1546-1621), προστατευομένου τοῦ οἴκου 'Brugse Vrije', ὑπάρχει ἔγγραφον τὸ ὁποῖον περιγράφει ἐν ὀλίγοις τὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν ἀνταλλαγῶν μὲ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν. Καὶ τοῦτο ὡς συνέπεια μιᾶς δικαστικῆς ὑποθέσεως μεταξὺ τῆς Brugse Vrije καὶ τῆς πόλεως Sluis, ἀναφορικῶς μὲ τὰ δικαιώματα παραιτήσεως καὶ πωλήσεως ὠρισμένων προϊόντων, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν βλάβην καὶ προωρίζοντο διὰ τὰς ἐμπορικὰς ἀποθήκας τῆς Bruges. Εἰς τὸ βιβλίον «Ἐφημερίδες τῆς Bruges» ὁ M. Gaillard περιγράφει τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Μικρασιατῶν καὶ τῶν Ἀνατολικῶν εἰς Bruges. Ἐν συντομίᾳ ἐπιβεβαιώνεται ὅτι «ἦσαν οἱ πρῶτοι οἱ ὅποιοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Bruges καὶ ἡ ἐμπορικὴ των δραστηριότης χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1340». Φαίνεται ὅτι λόγῳ διαφορᾶς των μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Bruges ἠναγκάσθησαν νὰ μετοικήσουν δι' ὀλίγον εἰς Dordrecht, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν συντόμως εἰς Bruges. Οἱ Ἱταλοὶ εἰσήγαγον ἐδῶ κυρίως προϊόντα ἀξίας, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ καρικεύματα καὶ σπάνια φρούτα. Οἱ Φλαμανδοὶ ἡσχολοῦντο κυρίως μὲ τὸ ἐμπόριο γούνας (έρμαμίνες καὶ δέρματα Harmer), τὰ ὁποῖα εἰσήγοντο κυρίως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σμύρνης. Γνωρίζουμε καλῶς ὅτι οἱ ἔμποροι τῆς Σμύρνης ἐγκατεστάθησαν εἰς κτήριον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Genthof. Ὑπάρχουν ἐπίσης πολλὰ ἔγγραφα ἀρχείου, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τὴν παρουσίαν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἐγκατεστάθησαν ἐδῶ.

Εὐρίσκουμε ἐπίσης εἰς ἄρκετὰ ἀρχεῖα τῆς Φλάνδρας ἀναφορὰν εἰς Βυζαντινοὺς πρόσφυγας. Ἡ πρώτη ἀναφορὰ χρονολογεῖται κατὰ τὰ ἔτη 1392-1393, εἰς ἔγγραφον ἀρχείων τῆς πόλεως τῆς Bruges. Πρόκειται δι' ἔγκρισιν ἐπιδοτήσεως ἐκ μέρους τοῦ δημάρχου τῆς πόλεως Bruges εἰς ἕναν «ἐπίσκοπον ἐξ Ἑλλάδος...». Ἀλλὰ εἰς τὸ ἴδιον ἀρχεῖον εὐρίσκουμε ἀναφορὰν πολλῶν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ ὅποιοι

είναι έγγεγραμμένοι εις τὴν πόλιν ταύτην καὶ οἱ ὅποιοι ἔτυχον χρηματικῆς ἐπιχορηγήσεως. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦτο καὶ ἓνας Ἑλλήν ἱερεὺς. Ἡ περίοδος τῆς ἀκμῆς τῶν Ἰταλῶν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγκατεστάθησαν εἰς Φλάνδραν οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ περίοδος μεταξὺ 1453 καὶ 1470. Συμφώνως πρὸς τὸν Emile Vanden Busschen: «κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐμφανίζονται εἰς τὰ ἀρχεῖα τὰ περισσότερα ξένα ὀνόματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐμπορικὰς σχέσεις μὲ τὴν Bruges, κυρίως ὅσων ἦρθαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι ἦσαν πρεσβευταὶ καὶ ἄλλοι ἐγκατεστάθησαν διὰ πολιτικούς λόγους». Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Gilliodts-Van Severen εὐρίσκουμε μίαν σειρὰν ὀνομάτων Ἑλλήνων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἱπποτῶν, εὐγενῶν, μεταξὺ αὐτῶν δὲ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, οἱ ὅποιοι μετέβησαν εἰς Bruges διὰ νὰ προστατευθοῦν ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ καὶ οἱ ὅποιοι ἔτυχον φιλανθρωπίας.

Ἡ Πτῶσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔθεσε τέρμα εἰς τὸ ἐπιτυχημένον ἐμπόριον τῶν Ἑλλήνων ἐν Φλάνδρᾳ, ἐνῷ οἱ Τοῦρκοι τοὺς διαδέχθηκαν ὀλίγον κατ'ὀλίγον. Ἀργότερον, ἐπὶ Φιλίππου Α΄ ἐξηφανίσθησαν ἐκ Bruges τόσον οἱ Μικρασιάται, οἱ Ἀρμένιοι καὶ οἱ Τοῦρκοι. Ἀπὸ τοῦ 1480 πράγματι ἐκηρύχθη κατάστασις κρίσεως. Τοῦτο ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακμῆς τῆς κλωστοῦφαντουργίας, τῶν αὐστηρῶν ἐμπορικῶν κανονισμῶν, τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τῆς ταχείας ἀναπτύξεως τῆς ἐμπορικῆς μεγαλουπόλεως τῆς Ἀμβέρσης καὶ τῶν πολιτικῶν συνθηκῶν.

Οἱ Ἕλληνες ἔμποροι ἰδρύουν τὴν πρώτην Ἑνορίαν ἐν Ἀμστερνταμ.

Οἱ πρῶτοι Ὀρθόδοξοι, οἱ ὅποιοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Ὀλλανδίᾳ ἦσαν χριστιανοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως. Ἦσαν ὑψηλόβαθμοι κληρικοὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λέϊντεν, ἀναλαβόντες τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐπαφῶν τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως μὲ τὴν Ὀλλανδικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ διαμονὴ των ἐν Ὀλλανδίᾳ ἔπαιζε σπουδαῖον ρόλον διὰ τὰς ἐπαφὰς μεταξὺ Ὀρθοδοξίας καὶ Προτεσταντισμοῦ. Ἡ ἐγκατάστασις των εἰς Ὀλλανδίαν εἶναι ἡ πρώτη σαφὴς ἔνδειξις ὀρθοδόξου χριστιανικῆς παρουσίας ἐν Ὀλλανδίᾳ. Ἐν συνεχείᾳ πολλοὶ Ἕλληνες σπουδασταὶ κατοικοῦσαν ἐν Λέϊντεν. Εἷς ἐξ αὐτῶν θὰ γίνῃ ἀργότερον Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Τὸ 1697 ὁ Μέγας Πέτρος εἰργάσθη ἐπ'ὀλίγον εἰς ναυπηγεῖον τῆς Ἑταιρείας Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἐν Ἀμστερνταμ, ὅπου θὰ μελετήσῃ τὴν ναυπηγικὴν τέχνην. Εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του ὅμως δὲν ἀναφέρεται εἰς ὀρθόδοξον ναὸν ἐν Ὀλλανδίᾳ.

Πολὺ ἀργότερον, κατὰ τὴν χρυσοῦν ἐποχὴν, ὅτε οἱ Ἕλληνες ἔμποροι ἐγκατεστάθησαν εἰς Ἀμστερνταμ, ἵδρυσαν τὴν πρώτην Ὀρθόδοξον Ἑνορίαν, τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, εἰς τὴν ὁδὸν Koningstraat. Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης τοῦ Ἀμστερνταμ ἀπηρτίζετο ἀπὸ ἐμπόρους ἐκ Σμύρνης, Χίου,

Θεσσαλονίκης καὶ Ζαγοράς. Μία πρώτη των φροντίδα ἦτο ἡ ἀπόκτησις ναοῦ διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐξασκοῦν τὰ θρησκευτικὰ των καθήκοντα, συμφώνως πρὸς τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν. Ἡ πρώτη Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη ἐν ἔτει 1752 ὑπὸ Ἐπισκόπου ἐκ Κρήτης. Ἡ Ἑνορία ὑπήγετο ἀπευθείας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Εὐρέθησαν ἔγγραφα ἀλληλογραφίας μὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τὸ γεγονός. Ὑπῆρχον ὅμως καὶ Ρῶσσοι μεταξὺ τῶν πιστῶν. Ἦδη κατὰ τὸ ἔτος 1760 οἱ Ἕλληνες ἔμποροι μετέφρασαν τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Ὀλλανδικὴν καὶ τὴν ἐξετύπωσαν. Τρία ἔτη ἀργότερον ἡ Ἐκκλησία μετεφέρθη εἰς κτήριον εἰς τὴν ὁδὸν 'Oudzijds Voorburgwal', ἀγορασθὲν χάρις εἰς κληροδότημα Ἑλλήνος ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη εἰς τὴν Ἑταιρείαν τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἱερέων φαίνεται ὅτι μέχρι τοῦ ἔτους 1849 ὑπῆρχε Ἑλλήν ἱερεύς. Ἀπὸ τοῦ 1852 ὑπάρχουν ρῶσσοι ἱερεῖς. Ἴσως τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν Βασίλισσαν Ἄνναν Παύλοβνα, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔμποροι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των. Πράγματι μετὰ τοὺς γάμους τῆς Ἄννης Παύλοβνα καὶ τοῦ Πρίγκηπος Γουλιέλμου Β΄ τῆς Ὁράγκης (1816) ἀνοίγει νέο κεφάλαιο διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐν Ὀλλανδίᾳ. Ἡ Ἄννα Παύλοβνα, ἀδελφὴ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Α΄, παρέμεινε πιστὴ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ εἶχε καὶ ὀρθόδοξον παρεκκλήσιον εἰς ἕκαστον βασιλικὸν παλάτιον. Ἐπίσης ἔθεσε τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Ὡστόσο δὲν ὑπῆρχον πλέον πολλοὶ Ἕλληνες εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ὀλλανδίας. Ἐπέστρεψαν εἰς Ἑλλάδα ἅμα τῇ ἀνεξαρτησίᾳ της. Ἡ Ἑνορία τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης μετὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλίσσης Ἄννης Παύλοβνας ἔπαυσε τὴν λειτουργίαν της.

Μετὰ ἀπὸ διακοπὴν περισσότερον τοῦ αἰῶνος, ἡ Ἑνορία ταύτη ἐπανήρχισε τὴν λειτουργίαν της, καὶ ἀπὸ τοῦ 2016 εὐρίσκεται εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Ἀμστερνταμ, εἰς τὸ προάστειον Ζάνταμ.

Ἐξελίζεις ἐν Βελγίῳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 20οῦ αἰῶνος

Τὸ 1900 ἰδρύθη ἐν Βελγίῳ ἡ πρώτη ὀρθόδοξος ἑνορία διὰ τοὺς Ἕλληνας ἐμπόρους καὶ ναυτικοὺς οἱ ὁποῖοι ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν μεγάλην πόλιν τῆς Ἀμβέρσης. Ἡ Ἑνορία ἀφιερώθη εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου καὶ ἀνήκει, ὅπως καὶ ἅπασαι αἱ Ἑλληνικαὶ ἑνορίαι τῆς Διασποράς, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ Πατριαρχεῖον ἀπέστειλε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Γεννάδιον Θέμελην ὡς πρῶτον ἱερατικῶς Προϊστάμενον αὐτῆς.

Μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ πλειοψηφία τῶν ὀρθοδόξων μεταναστῶν, Ἑλλήνων ἢ Ρώσων, ἦσαν πτωχοὶ ἐργαζόμενοι καὶ μικρᾶς μορφώσεως. Ἦσαν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἐταξίδευον δι' ἐμπορικοὺς λόγους καὶ ἀνεζήτουν ἐργασίαν εἰς τὴν Δύσιν.

Ἦκολούθησαν μεταναστευτικὰ κύματα πρὸς τὸ Βέλγιον ἀνθρώπων μορφωμένων, πεπολιτισμένων καὶ διανοουμένων. Π.χ. οἱ Ρῶσσοι μέτοικοι μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1917 καὶ οἱ Ἕλληνες ἐγκαταλείψαντες ἐξαναγκαστικῶς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν Καταστροφὴν. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον ἄνθρωποι διανοούμενοι, κάτι ποὺ ἔλειπε κατὰ τὴν προηγουμένην γενεάν. Αὐτὴ ἡ μετανάστευσις, εἶχε τὸ συναίσθημα ὅτι ἐχάανετο μέσα εἰς τὸν ξένον δυτικὸν κόσμον, ἀνεζήτη δὲ νὰ ἀναλάβῃ δυνάμεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία ἦτο ἡ μόνη δυναμένη νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπουσίαν τῆς Πατρίδος.

Τὸ ἔτος 1926 ἡ Ἀδελφότης τῶν Ἑλληνίδων κυριῶν ἠγόρασε τὸ κτήριον τῆς Rue de Stassart εἰς Βρυξέλλας, τὸ ἰσόγειον τοῦ ὁποῦ διεμορφώθη εἰς Ἐκκλησίαν διὰ τοὺς Ἕλληνας. Ἡ Ἐκκλησία ταύτη τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀρχιστρατῆγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ. Ἡ Ἑνορία ταύτη ἐξυπηρετεῖτο κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς Ἀμβέρσης.

Εἰς τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ 50 μετέβησαν εἰς Βέλγιον οἱ πρῶτοι ξένοι ἐργάται, πρὸς ἐργασίαν εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα. Ἦσαν περίπου 30.000 Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ ὠρισμένοι Σέρβοι. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς λατρευτικὰς τῶν ἀνάγκας ἀπέστειλε εἰς τὸ Βέλγιο τέσσαρας ἱερεῖς, ἀποφοίτους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο νέος ὁ Ἱερομόναχος Παντελεήμων Κοντογιάννης, ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Βελγίου, ὁ ὁποῖος ἵδρυσε νέας ἐνορίας εἰς Μπορινάζ, Λιέγην καὶ τὸ Βελγικὸ Λιμβούργο.

Ὅλο καὶ περισσότερο οἱ Βέλγοι γνωρίζουν καλύτερον τὴν ὀρθόδοξον παρουσίαν εἰς τὴν χώραν των. Μικτοὶ γάμοι, ἡ Β' Βατικανὴ Σύνοδος, αἱ Οἰκουμενικαὶ Συναντήσεις εἰς παγκόσμιον ἐπίπεδον ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Βέλγιον. Ὑπῆρχον ἐπίσης ἐνδιαφερόμενοι οἱ ὅποιοι ἀνεζήτουν διὰ τῆς μελέτης, διὰ διαλέξεων ἢ δι' ἐπισκέψεων εἰς τὸ Ἀββαεῖον τῶν Βενεδικτίνων μοναχῶν ἐν Chevetogne καὶ ἐγνώρισαν τὸν πλοῦτον τῆς Ὀρθοδοξίας. Αὐτὸ τὸ Μοναστήρι τῆς Ἐνώσεως συνέβαλε πολὺ εἰς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν κατανόησιν τοῦ πλούτου τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως, ἀγνώστου εἰς μέγα βαθμὸν μέχρι τότε εἰς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισεν νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν τοπικὴν γλῶσσαν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοχθόνων ὀρθοδόξων ηὐξήθη καὶ

έμφανίσθησαν ένορίαί των είς διαφόρους πόλεις τοῦ Βελγίου. Είς αὐτάς τὰς Ένορίας ἡ Θεία Λειτουργία δέν έτελεΐτο είς τήν Έλληνικήν, οὔτε είς τήν Σλαβωνικήν, οὔτε άκόμη είς τήν Ρουμανικήν γλῶσσαν, άλλά είς τήν τοπικήν γλῶσσαν δια τήν καλυτέραν κατανόησίν της.

Τήν 12ην Αὐγούστου 1969 ἡ Άγία καί Έρᾶ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ίδρυσε τήν Έρᾶν Μητρόπολιν Βελγίου καί Έξαρχίαν Κάτω Χωρῶν καί Λουξεμβούργου. Ὡς πρῶτος Μητροπολίτης Βελγίου έξελέγη ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας Αἰμιλιανός (Ζαχαρόπουλος), κάποτε Μέγας Πρωτοσύγκελλος είς τὰ Πατριαρχεῖα. Ἡ ένθρόνισίς του έπραγματοποιήθη τήν 11ην Νοεμβρίου τοῦ ίδίου έτους είς τήν Έρῶν Μητροπολιτικόν Ναόν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν τῆς λεωφόρου Stalingrad έν Βρυξέλλαις. Ἡ Μητρόπολις τότε εἶχε 13 ένορίας.

Τόν Νοέμβριον τοῦ 1972 τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ δικηγόρου Ἰγνατίου Peckstadt ιδρύθη ἡ πρώτη Φλαμανδόφωνος Ένορία τιμωμένη είς τήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, προστάτου τῆς Έκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Ένορία αὕτη έγκαθιδρύθη είς παλαιό κτήριον τοῦ πρώην μοναστηριοῦ «Béguinage Élisabeth». Ὡς πρωτεργάτης τῆς Ένορίας ταύτης έχειροτονήθη διάκονος καί έν συνεχείᾳ ιερεύς της.

Τò θέρος τοῦ 1974 ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παντελεήμων Κοντογιάννης, πρωτοσύγκελλος τῆς Έρᾶς Μητροπόλεως Βελγίου, έξελέγη ὑπό τῆς Ἁγίας καί Έρᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς βοηθός έπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου Βελγίου Αἰμιλιανοῦ, μέ τόν τίτλον τοῦ Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος. Ἡ είς έπίσκοπον χειροτονία του έτελέσθη τήν 18ην Αὐγούστου 1974 είς τόν Έρῶν Μητροπολιτικόν Ναόν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Βρυξελλῶν.

Τήν 22αν Δεκεμβρίου 1982 – μετά τήν έκλογήν τοῦ Μητροπολίτου Αἰμιλιανοῦ ὡς Μητροπολίτου Κώου – έξελέγη ὁ Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος Παντελεήμων Μητροπολίτης Βελγίου. Μετά τήν έκλογήν τοῦ ὡς Μητροπολίτου Βελγίου τὰ πράγματα ἥλλαξαν σταδιακῶς δια τήν Ὁρθόδοξον Έκκλησίαν έν Βελγίῳ. Εἰργάσθη πυρετωδῶς δια τήν αναγνώρισιν τῆς Ὁρθοδόξου Έκκλησίας έν Βελγίῳ. Αἱ έπαφαί μέ διαφόρους προσωπικότητας, τὰς ὁποίας εἶχε πλησιάσει καί ὁ Μητροπολίτης Αἰμιλιανός, ένισχύθησαν. Ὁ νέος Μητροπολίτης είς τήν προσπάθειαν ταύτην έπλαισιώνετο ὑπό νομικῶν συμβούλων μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Πρωτοπρεσβύτεροι Marc Nicaise καί Ignace Peckstadt, καθῶς καί ὁ Δρ. Antoine van Bruaene. Τò άποτέλεσμα τῆς έπιμόνου ταύτης καί συστηματικῆς προσπάθειάς τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος εἶχε ὡς άποτέλεσμα τήν έπίσημον αναγνώρισιν τῆς Ὁρθοδόξου Έκκλησίας ὑπό τοῦ Βελγικοῦ Κράτους τόν Μάρτιον τοῦ έτους 1985. Έχρειάζετο ὡστόσο έπιπρόσθετος έργασία τῶν διακαστικῶν άποφάσεων δια τήν έφαρμογήν τῆς αναγνωρίσεως, ἡ ὁποία ὑπεγράφη τò έτος 1988 καί δια τῆς ὁποίας

ὀρίζεται ὅτι: «Ὁ Μητροπολίτης Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἐκπρόσωπος ἀπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Βελγίῳ». Ὁ Μητροπολίτης Βελγίου Παντελεήμων ἦτο πολὺ ἱκανοποιημένος διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διότι συμπίπτει ἐπὶ πλέον καὶ μὲ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν μόνον ἓνας ἐπίσκοπος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τοὺς πιστοὺς μιᾶς συγκεκριμένης γεωγραφικῆς περιοχῆς (ἐν προκειμένῳ τοῦ Βελγίου ἔναντι τῶν Ἀρχῶν). Τοῦτο ἐπετεύχθη κατόπιν ἐγκρίσεως τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων ὀρθοδόξων δικαιοδοσιῶν ἐν Βελγίῳ. Βεβαίως λόγω τῆς ἀναγνωρίσεως πολλαπλασιάσθηκε ἡ ἐργασία καὶ αἱ φροντίδες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὀρθόδοξοι ἐνορίαὶ ἰδρύθησαν εἰς ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Βελγίου. Κατ'ἀρχὰς ὅπου ὑπῆρχον Ἕλληνες ἀπόδημοι ἐγκατεστημένοι, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς σημαντικὰς πόλεις τῆς χώρας. Εἰς τὰ παρεκκλήσια καὶ τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς ὅλης τῆς χώρας αἱ ἀκολουθίαι τελοῦνται εἰς τὴν ἐλληνικὴν, ἢ εἰς διαφόρους ἄλλας γλώσσας.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 2013 ὁ Μητροπολίτης Βελγίου Παντελεήμων ὑπέβαλε εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τὴν παραίτησίν του διὰ λόγους ὑγείας, ἡ ὁποία ἐγένετο δεκτὴ.

Τὴν 27ην Νοεμβρίου 2013 ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐξέλεξε τὸν Ἐπίσκοπον Σινώπης Ἀθηναγόραν (Peckstadt) ὡς Μητροπολίτην Βελγίου καὶ Ἑξαρχον Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπέλεξε μὴ ἐλληνικῆς καταγωγῆς ὡς ἐπαρχιούχον Μητροπολίτην τοῦ Θρόνου. Ἐκτοτε ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας εἶναι ὁ ἐκπρόσωπος ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Βελγίῳ, Κάτω Χώραις καὶ Λουξεμβούργῳ καὶ πρόεδρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως ἐν Μπενελούξ. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 2014 ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας ἐπελέγη ὡς μέλος τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Βελγίῳ ἔχει πάντοτε πολλὰς κοινωνικὰς δραστηριότητας, μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὰς τῆς ὀρθοδόξου νεότητος, ἐπισκέψεις τῶν κληρικῶν κατ'οἶκον καὶ εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ εἰς ἀνθρώπους εἰς ἀνέχειαν. Οἱ κληρικοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀκούραστοι, εἶναι διαθέσιμοι πάντοτε διὰ νὰ εὕρискουν λύσεις εἰς ποιμαντικὰ καὶ κοινωνικά προβλήματα.

Χάρις εἰς τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισίν της, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Βελγίῳ ἐπέτυχε νὰ ἐξελιχθῇ εἰς μίαν ὁργανωμένην ὄντοτητα παραλλήλως μὲ τὰς ἄλλας θρησκείας καὶ ὁμολογίας. Ἐκτοτε εἶναι παρούσα εἰς ὅλα τὰ ἐπίσημα γεγονότα τοῦ κράτους, ἐκπροσωπούμενη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου-Ἀρχιεπισκόπου τοῦ

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἢ τὸν ἐκπρόσωπόν του. Διατηρεῖ πολὺ καλὰς ἐπαφὰς μὲ ὅλους ἔχουσα ἐπίγνωσιν ὅτι ἡ κοινωνία μας ἔχει ἀνάγκη διαλόγου. Τοῦτο ἰσχύει ὄχι μόνον διὰ τὸν διάλογον μὲ τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ μὲ τὰς ἄλλας ὁμολογίας καὶ θρησκείας καθὼς καὶ μὲ ἄλλους ἐταίρους.

Ὁ καθεὶς ἀντιλαμβάνεται ὅτι εἰς τὴν πλουραλιστικὴν, πολυπολιτισμικὴν καὶ πολυθρησκευτικὴν κοινωνίαν μας ὑπάρχει ἀνάγκη διαλόγου καὶ διαβουλεύσεων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπάθειῶν κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ ἀρμονικῆς συμβιώσεως. Αἱ ἐπαφαὶ μεταξὺ τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν Ἀρμοδίων Κρατικῶν Ἀρχῶν δέον ὅπως μὴ περιορίζονται μόνον εἰς ὑλικά ζητήματα. Πράγματι χρειάζονται νὰ γίνουν πολλὰ ἀναφορικῶς μὲ τὰς σχέσεις μεταξὺ κρατικῶν Ἀρχῶν, θρησκειῶν καὶ κοινωνίας. Αἱ ἐντάσεις γίνονται αἰσθηταὶ εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ μέσῳ τῶν κοινωνικῶν δικτύων. Τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα, αἱ παραδοσιακαὶ ἐνδυματολογικαὶ ἀπαιτήσεις, ἡ ἐπιταγὴ τῆς ἐντάξεως εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ κάθε εἵδους πολιτιστικαὶ παραδόσεις δημιουργοῦν πολλὰ ἐρωτήματα. Εἶναι ἐπιτακτικὴ μία νέα ἀντιμετώπισις τῶν ἀνωτέρω.

Ἐξελίξεις εἰς Κάτω Χώρας ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος
Ἀμέσως μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν Καταστροφὴν τὸ 1922 Ἕλληνες τῆς
Κωνσταντινουπόλεως καθὼς καὶ ἐκ Σμύρνης καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων
ἐγκατεστάθησαν εἰς Ὀλλανδίαν. Μὴ ἔχοντες ἰδικήν των Ἐκκλησίαν προσεκάλουν
τὸν Ἑλληνα ἱερέα ἐξ Ἀμβέρσης εἰς Ὀλλανδίαν διὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας
Λειτουργίας καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν ἀκολουθιῶν. Κατ'ἀρχὰς ἦτο ὁ
Ἀρχιμανδρίτης Πατρίκιος Κωνσταντινίδης καὶ ἀργότερον ὁ διάδοχός του
Ἀρχιμανδρίτης Αἰμιλιανὸς Τιμιάδης. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἐγένετο
συνείδησις ὅλων ἡ ἀναγκαιότης ἰδρύσεως ἰδικῆς των Ἐκκλησίας. Τοιοῦτοτρόπως
μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ἰδρύθη Σύλλογος Ἑλλήνων τὸ ἔτος 1947. Οἱ
ὕπευθυνοί τοῦ Συλλόγου ἐπεσκέφθησαν τὸν Δήμαρχον τοῦ Ρόττερνταμ μὲ τὸ
αἶτημα τῆς χορηγείας οἰκοπέδου, ἐπέτυχον μάλιστα νὰ λάβουν δωρεὰν οἰκόπεδον
εἰς τὴν περιοχὴν Westdijk. Τὸ 1954 ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι κατασκευῆς τοῦ νέου
ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸν θεμέλιον λίθον ἐτοποθέτησεν ὁ Ἐπίσκοπος Ρηγίου
Μελέτιος καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αἰμιλιανὸς Τιμιάδης τῇ παρουσίᾳ τοῦ
Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος Ἀλεξάνδρου Παπάγου. Τὸ ἔτος 1957 ὁ Ἐπίσκοπος
Ἀπαμείας Ἰάκωβος ἐτέλεσε τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τούτου. Εἰς τὴν τελετὴν τῶν
ἐγκαινίων παρέστησαν ἐπίσης ἐκπρόσωποι τῶν δύο Ρωσικῶν ἐνοριῶν ἐν
Ὀλλανδίᾳ. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Διονύσιος Χατζηβασιλείου (ἀργότερον Μητροπολίτης
Λεοντουπόλεως – τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας) ἦτο ὁ πρῶτος ἱερεὺς. Ὀλίγους
μῆνας ἀργότερον τὸν διεδέχθη ὁ Ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος Μιχαλᾶς. Λίαν
συντόμως ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Μαξίμου Μαστίχη, ὁ ὁποῖος
μετέπειτα προήχθη εἰς βοηθὸν ἐπίσκοπον μὲ τὸν τίτλον Εὐμενείας (+2015).

Ὁ πατὴρ Μάξιμος ὥργωσε κυριολεκτικῶς ταξιδεύων ὅλην τὴν Ὀλλανδίαν διὰ τὴν
τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ὀλλανδίας καθὼς καὶ
πρὸς ἐπίσκεψιν Ἑλλήνων χριστιανῶν. Μία πόλις τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτετο συχνὰ ἦτο
ἡ Οὐτρέχτη, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ τὴν παρότρυνσιν καὶ οἰκονομικὴν συμπαράστασιν
τοῦ Ἀρχοντος Χαριλάου Χιωτάκη ἀπεκτήθη ἀκίνητον, τὸ ὁποῖον διεμορφώθη εἰς
Ἱερὸν Ναόν, ὁ ὁποῖος ἐνεκαίνιάσθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Βελγίου Παντελεήμονος
τὸ 1987. Τὸ ἴδιον ἔτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Μαστίχης προήχθη εἰς βοηθὸν
ἐπίσκοπον τῆς Μητροπόλεως Βελγίου καὶ Ἐξαρχίας Κάτω Χωρῶν καὶ
Λουξεμβούργου. Ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία του ἐγένετο εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ
Ἁγίου Νικολάου Ρότερνταμ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Βελγίου Αἰμιλιανοῦ Τιμιάδου,
συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Σουηδίας Παύλου καὶ τῶν Ἐπισκόπων
Σασσίμων Ἱερεμίου καὶ Ἀπολλωνιάδος Παντελεήμονος. Ὁ Ἐπίσκοπος Μάξιμος
διέμενε ἐν Ρόττερνταμ μέχρι τὸ ἔτος 1992, ὁπότε καὶ μετεκόμισεν εἰς Βρυξέλλας.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Βελγίου καὶ Ἐξαρχία Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου

(Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον) ἔχει εἰς Ὀλλανδίαν ἐνορίας εἰς Ρότερνταμ, Ἄμστερνταμ, Χάγην, Οὐτρέχτην, Εἰντόβεν, Τίλμπουργκ, Χόρινχεμ καὶ Νεϊμέγκεν. Ἔχει ἐπίσης γυναικείαν Ἱερὰν Μονὴν εἰς τὸ Ἄστεν Ὀλλανδίας ἀφιερωμένην εἰς τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου. Τὸ μοναστήρι ιδρύθη τὸ 1989 ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης Μοναχῆς Μαρίας (+2016) καὶ σήμερον ἀριθμεῖ ἕξ μονάζουσας. Ἡ Γερόντισσα Μαρία ἦτο Ὀλλανδὴ καὶ εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν εἰσήχθη εἰς ὀρθόδοξον Ἱερὰν Μονὴν ἐν Χάγῃ. Ἀργότερον μετέβη εἰς Γιουγκοσλαυίαν καὶ εἰς Ἑλλάδα, ὅπου διέμεινε ἐπὶ 10 ἔτη εἰς δύο μοναστήρια. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἄστεν εἶναι πνευματικὸν κέντρο τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν Ὀλλανδίᾳ.

Ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως Μπενελούξ τὸ ἔτος 2010, οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι υπέγραψαν συμφωνίαν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς: «ὁ Μητροπολίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἢ ὁ ἀντιπρόσωπός του εἶναι ὁ Ἐπίσημος Ἐκπρόσωπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ὀλλανδίᾳ». Τὸ 2013 κατετέθησαν τὰ καταστατικά. Ταῦτα ρυθμίζουν τὴν ὁργάνωσιν καὶ τὴν ἐκπροσώπησιν. Ἐδημιουργήθη ἀκόμη Συμβούλιον τὸ ὁποῖον δέον νὰ συνοδεύῃ καὶ ὑποστηρίζει τὸν Ἐπίσημον Ἐκπρόσωπον. Σήμερον ὁ Ἐπίσημος Ἐκπρόσωπος εἶναι ὁ Μητροπολίτης Βελγίου κ. Ἀθηναγόρας (Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον).

Ἐξελίζεις εἰς τὸ Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου ἀπὸ τὸν 20ὸν αἰῶνα.

Οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ἐγκατεστάθησαν ἐν Μεγάλῳ Δουκάτῳ τοῦ Λουξεμβούργου ὅταν τὸ κράτος τοῦτο ἤρχισε νὰ στεγάζῃ διεθνεῖς θεσμοὺς καὶ ὁργανισμοὺς, ὅπως τὸ «Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον», τὴν «Εὐρωπαϊκὴν Τράπεζαν Ἐπενδύσεων», τὸ «Εὐρωπαϊκὸν Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον» καὶ ἄλλα.

Πολὺ πρὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου καὶ Ἐξαρχίας Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου (κατὰ τὸ 1969) ὑπῆρχον ὀρθόδοξοι χριστιανοί, τοὺς ὁποίους διηκόνει ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αἰμιλιανὸς Τιμιάδης (ἀργότερον Μητροπολίτης Σηλυβρίας) καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παντελεήμων Κοντογιάννης (ἀργότερον Μητροπολίτης Βελγίου). Ὁ τελευταῖος μάλιστα διέσχιζε τὴν Χώραν ταύτην διὰ νὰ τελέσῃ τὴν Θείαν Λειτουργίαν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν διακοπῶν. Αἱ Βαπτίσεις καὶ οἱ γάμοι ἐτελοῦντο εἰς τὰς οἰκίας τῶν πιστῶν, ὅπως συνέβαινε ἐνίστε καὶ ἐν Βελγίῳ. Ἀπὸ τοῦ 1959 ἕως τοῦ 1968 αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι ἐτελοῦντο εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ μοναστηριοῦ: «Couvent du Sacré-Cœur» εἰς τὴν λεωφόρον: Boulevard d'Avranches.

Μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελγίου, ὁ Μητροπολίτης Αἰμιλιανὸς Ζαχαρόπουλος ἐστενοχωρεῖτο διότι αἱ συνθῆκαι δὲν ἐπέτρεπον τὴν ἐγκατάστασιν μονίμου ἱερέως ἐν Λουξεμβούργῳ. Μέχρι τοῦ 1975 αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι ἐτελοῦντο εἰς τὸν Ἑνοριακὸν Ναὸν Sacré-Cœur τῆς ὁδοῦ Dicks, ἐν Λουξεμβούργῳ. Ἐν

συνεχεία διετέθη κτήριον ἐκ μέρους τοῦ κράτους εἰς τὴν ὁδὸν Pulvermühl 3 τοῦ Λουξεμβούργου διὰ τὴν ὀρθόδοξον ἐνορίαν, ὅπου ἐτελοῦντο αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι ἀπὸ τοῦ 1976. Ἡ Ἐνορία ἐτιμᾶτο ἐπ'ὀνόματι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1980 ἡ Ἐνορία ἠρίθμει περὶ τοὺς ἑκατὸν Ἑλλήνας πιστοὺς ἐν Λουξεμβούργῳ. Μὲ τὴν εἴσοδον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν ἤρχισε σταδιακῶς νὰ αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργαζομένων Ἑλλήνων εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς καὶ διεθνεῖς ὀργανισμούς.

Ἱερεῖς διατελέσαντες ἐφημέριοι τῆς Ἐνορίας ταύτης εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: Πανοσιλογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰωάννης Σακελλαρίου (τότε φοιτητῆς ἐν Στρασβούργῳ καὶ νῦν Μητροπολίτης Θερμοπυλῶν) (ἀπὸ 1981 ἕως 1982), Πρεσβύτερος Ἰωάννης Κλῆς (ἀπὸ 1984-1985), Πρεσβύτερος David De Bruyn (ἀπὸ 1986-1989), Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἐμμανουὴλ Ἀδαμάκης (νῦν Μητροπολίτης Γαλλίας) (ἀπὸ 1988 ἕως 1989), Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωακείμ Εὐαγγελινός (ἀπὸ 1990 ἕως 1999) καὶ Πρωτοπρεσβύτερος Ἐλεφθέριος Ἀνυφαντάκης (ἀπὸ 1999 ἕως 2012).

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων εἰργάζετο διὰ τὴν ἐπίσημον Ἀναγνώρισιν τῆς Ἐνορίας ταύτης, κάτι ποὺ ἐπετεύχθη τὸ ἔτος 1997.

Χάρις εἰς τὴν δωρεὰν οἰκοπέδου εἰς τὴν περιοχὴν Weiler-la-Tour ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ ἱερέως Nicolas Schmidt, ἡ Ἐνορία τοῦ Λουξεμβούργου ἤρχισε ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελγίου κ. Παντελεήμονος τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐργασίας πρὸς κατασκευὴν ὀρθοδόξου ναοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον καθὼς καὶ ἐνοριακῆς αἰθούσης. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ ἐτελέσθησαν τὴν 18ην Ὀκτωβρίου 2008 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Παντελεήμονος, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων: κ. Λουκᾶ (Πατριαρχείου Σερβίας), Ἀρίστης κ. Βασιλείου, Εὐμενείας κ. Μαξίμου καὶ Σινώπης κ. Ἀθηναγόρου (νῦν Μητροπολίτου Βελγίου).

Σήμερον ἡ Ὄρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Λουξεμβούργῳ εἶναι ἐπισήμως Ἀνεγνωρισμένη, μὲ Σύμβασιν ὑπογεγραμμένην τὴν 26ην Ἰανουαρίου 2015. Ἡ Συμφωνία ταύτη ἀφορᾷ τὴν Ἀναγνώρισιν τεσσάρων Ἐνοριῶν: Ἑλληνικῆς, Ρωσικῆς, Σερβικῆς καὶ Ρουμανικῆς. Ἐπίσημος Ἐκπρόσωπος τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Μητροπολίτης Βελγίου καὶ Ἑξαρχος Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου. Ἡ Συμφωνία ταύτη ἀντεκατέστησε τὰς παλαιότερας μεταξὺ Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Κράτους τοῦ Λουξεμβούργου τῶν ἐτῶν 1977 καὶ 2004.

Ἱερεῖς τῶν Ἐνοριῶν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Λουξεμβούργου ἀπὸ τοῦ 2014 εἶναι ὁ Πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Παναγιώτης Μοσχονᾶς, ἱερατικῶς προϊστάμενος, καὶ ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Τσεκούρας, ἐφημέριος.